

EEN DIE ER BUITEN VALT

Ze zijn er Dirk Amoureux niet ongenegen. Het is duidelijk dat hij staat voor zijn werk. Hij heeft er veel kennis van. Al is het dan eene andere kennis dan die van den ouden Jacob Meerendonk. Het is eene aangeleerde kennis en die van de Meerendonks hebben ze wel altijd met hunne geboorte meegekregen. Die hadden eigenlijk geen boeken en geen rekeningen van noode. Die schatten met het bloote oog hoeveel bazalt er moest komen liggen, hoeveel houtwerk er vernieuwd moest worden. De oude Jacob Meerendonk heeft geen scholen doorloopen om tot zijnen post te geraken. Die doorliep enkel de school van weer en wind.

Dirk Amoureux is naar het dorp gekomen ergens uit Holland vandaan. Uit eene plaats benoorden Den Haag. Een kustplaats ook, maar een zonder dijk. Hij is een man die altijd gewerkt heeft in de vlakke en kalme polders. De polders waar het water wel eens een keer hinderlijk wordt, maar toch nooit zóó dat het niet snel en afdoende binnen de oude boorden kan worden teruggeleid. Hij weet van gemalen en van sluizen, van kanalen, die gebaggerd moeten worden, van eene verwilderd uitgeschoten haag, die de doorvaart belemmert. Van de zee weet hij niemendal. Hij weet dat men dijken legt daar waar de duinen verwaaid en verslonden zijn; hij weet h^oe men dijken legt en hoe deze in stand worden gehouden. Dirk Amoureux is een goed vakman en hij houdt de dijken in stand. Hij kan bovendien met zijn volk omgaan. Maar ontzag hebben ze niet voor hem, zooals ze ontzag hadden voor den ouden Meerendonk, die eenen laatkomer na een feestdag zoo eenen blik kon geven, dat hij verder al zijn levensdagen wel zorgde op tijd te zijn. Amoureux wil dat wel eens een keer door de vingers zien. Die heeft er zelf te veel feesten opzitten om niet te weten hoe dat voelt zoo'n volgenden dag. Ach, wat weet zoo een als Dirk Amoureux van het water dat sluw is en verraderlijk, dat beschikt over heimelijke krachten en somtijds een verbond schijnt aan te gaan met den eigen vijand, den dijk, tegen den wil van menschen? Wat weet zoo een van de wolken en van den wind, wanneer er een storm op handen is, van de kreten der opgeschrikte vogels boven de wateren, van hun weergaloos snelle zwenken en hun loodrecht vallen op de koppen der golven? Het is dat de oogen van den ouden Jacob Meerendonk hem allengsaan gaan begeven, maar die zou een ander verhaal te vertellen hebben, wanneer op eenen dag de meeuwen schriller krijschen dan anders, wanneer er op eenen avond een kring in de wentelende wieken van den toren zit. En hij zei er dan nog bij hoevele dagen het stormweer zou aanhouden. Zoo was de oude Meerendonk. Die kende op een haar precies de kracht der wielingen en stroomingen voor de kust.

Toen de oude Meerendonk nog een jonkman was, geviel het dat er een Spanjaard